

Адрес за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,

Блок 4, етаж 6, ап. 38,

1172 София

*****

23 август 2006 г.**Към:**

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.
LPC-Embassy-002/ 30 септември 2005 г.
LPC-Embassy-003/ 10 октомври 2005 г.
LPC-Embassy-004/ 06 декември 2005 г.
LPC-Embassy-005/ 07 декември 2005 г.
LPC-Embassy-006/ 19 декември 2005 г.
LPC-Embassy-007/ 07 март 2006 г.
LPC-Embassy-008/ 12 март 2006 г.
LPC-Embassy-009/ 13 март 2006 г.
LPC-Embassy-010/ 23 март 2006 г.
LPC-Embassy-011/ 27 март 2006 г.
LPC-Embassy-012/ 03 април 2006 г.
LPC-Embassy-013/ 05 април 2006 г.
LPC-Embassy-014/ 12 април 2006 г.
LPC-Embassy-015/ 14 април 2006 г.
LPC-Embassy-016/ 15 април 2006 г.
LPC-Embassy-017/ 26 април 2006 г.
LPC-Embassy-018/ 27 април 2006 г.
LPC-Embassy-019/ 06 май 2006 г.
LPC-Embassy-020/ 10 май 2006 г.
LPC-Embassy-021/ 12 май 2006 г.

LPC-Embassy-022/ 27 май 2006 г.
LPC-Embassy-023/ 28 май 2006 г.
LPC-Embassy-024/ 31 май 2006 г.
LPC-Embassy-025/ 05 юни 2006 г.
LPC-Embassy-026/ 12 юни 2006 г.
LPC-Embassy-027/ 15 юни 2006 г.
LPC-Embassy-028/ 28 юни 2006 г.
LPC-Embassy-029/ 29 юни 2006 г.
LPC-Embassy-030/ 30 юни 2006 г.
LPC-Embassy-031/ 24 юли 2006 г.
LPC-Embassy-032/ 31 юли 2006 г.
LPC-Embassy-033/ 01 август 2006 г.
LPC-Embassy-034/ 02 август 2006 г.
LPC-Embassy-035/ 14 август 2006 г.
LPC-Embassy-036/ 15 август 2006 г.
LPC-Embassy-037/ 16 август 2006 г.
LPC-Embassy-038/ 21 август 2006 г.
LPC-Embassy-039/ 22 август 2006 г.
LPC-Embassy-040/ 23 август 2006 г.

**До техни Превъзходителства Посланиците,
акредитирани в България от държавите-членове
на Европейския съюз,
Европейската комисия на ЕС, САЩ и Швейцария**

До Президента

бул. “Княз Дондуков” № 2

1000 София

До Главния прокурор

бул. “Витоша” № 2

1000 София

Към рег. № 12567 / 16.08.2006 г.**До Министъра на вътрешните работи**

ул. “Шести септември” № 29

1000 София

Информационно копие:**До Генералния директор**

и Специалния справочен отдел и архив
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. "Цариградско шосе" № 49
1124 София

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим,

I

Както ви е известно, моята доста отдавна формулирана и получила все пак известно разпространение в *масовите медии* и в *научната литература* теза е, че *българската държава е само едно от най-низкоерархичните звена от структурата на българския филиал на руската Червена мафия*, и че *всички висши държавни ръководители (Президент, Министър-Председател, Министри и прочее) всъщност имат не само много по-нисък статус, но дори и много по-нисък морал от принадлежащите към същата мафия ръководители на проститутските бардаци и от самите „редови” проститутки.*

Впрочем, би следвало да уточня и това, че през последните няколко години доказателствата за тази теза в буквалния смисъл на думата биват бълвани всяка секунда от дейността на всичките органи от апарата на държавната власт, поради което тя е не само *твърде очевидна*, но дори и *твърде тривиална и банална*. Все пак, обаче, с риск да бъда обвинен в баналност, *сега и тук ще се спра на поредните доказателства, които са ми дадени в това отношение от „редовите” проститутки от бардака с ръководител Румен Петков.*

Както ви е известно, само преди няколко дни, на 16 август, се обърнах към всичките вас с искането да се ангажирате и да мотивирате Министъра на вътрешните работи Румен Петков да спазва българските закони.

Разбира се, бих бил последният глупак ако бих повярвал на версията, че някои от вас светкавично или поне веднага се е бил втурнал да осъществи исканата от мен мотивация. Още повече, че както е много добре известно, като бивш агент на Държавна сигурност сегашният Президент Георги Първанов несъмнено продължава да е агент както на Мафията, така и на сегашните тайни служби, и като такъв е подчинен на някои от генералите, които са подчинени на същият този Министър; а тук, очевидно, изричните текстове на Конституцията, които изискват обратното, просто нямат никаква стойност. Да не говорим за Борис Велчев, за когото в научните среди доста отдавна се знае, че още като дете се е бил проявил като „*нежна мека китка*” и че тайните служби почти още тогава са започнали да се възползват от неговото, контролирано от тях, поведение, шантажирайки го във връзка с тази негова *конструктивна особеност*; поради което е напълно логичен не само изводът, че поведението му като сегашен Главен прокурор несъмнено ще е продиктувано от очевидния факт на неговата естествена семейна принадлежност към най-висшите слоеве на престъпната комунистическа власт, но и извода, че това поведение ще е продиктувано най-вече от факта на неговата лична агентурна зависимост, постигната на компрометираща основа.

Така или иначе, тъй като вчера получих несъмнено доказателство, че Министърът на вътрешните работи е бил светкавично мотивиран да ми изпрати официално писмо, подписано от негов високопоставен (на директорско ниво) подчинен, за мен остава да приема извода, че *след като е бил получил и прочел моето писмо, той се е*

бил смаял от собствената си най-невинна разсеяност и допуснатият епистоларен пропуск, след което е посипал главата си с пепелта на разкаянието и сам се е мотивирал да разпореди да ми бъде отговорено; в който факт, впрочем, не само виждам нещо съвсем положително и дори европейско, но и във връзка с който факт (*като наивен и непознаващ мърсотииите на висшата власт добросъвестен данъкоплатец*) си позволявам да изразя своето *гражданско задоволство*.

Дотук добре, но освен *гражданин и данъкоплатец*, аз съм и *професионалист*. А *като професионалист* си позволявам да погледна на така посочения факт като на *камуфлажен*, т. е. като на *оперативно мероприятие, имащо за цел да прикрие някакъв друг, много по-важен, факт*.

II.

И така: *вчера, вторник, 22 август 2006 г., аз се подписах в специалната книга на пощенското ведомство в пощенски клон София 1172, с което удостоверих, че лично съм получил препоръчана пощенска пратка, имаща статуса препоръчано писмо и изпратена ми от Министерството на вътрешните работи.*

Тази специална книга, впрочем, има публичен характер, и всеки, който пожелае, има правото да направи справка в нея, а при необходимост тя е и може да бъде съдебно доказателствено средство. От същата тази книга ще е видно и обстоятелството, че **Министерството на вътрешните работи не ми е било изпращало други подобни пратки доста отдавна**, и че следователно няма да може да подкрепи с доказателства евентуални свои престъпни аргументи, свързани с *фалшивата дата*, поставена върху официалния документ, за който ще стане дума по-долу.

От поставения в горния ляв ъгъл на лицевата страна на пощенския плик правоъгълен син печат (където, съгласно световните пощенски изисквания се поставя адресът на подателя) е видно, че подател е „**Министерство на вътрешните работи. Дирекция „Информация и архив“**“; както и че писмото е част от кореспонденцията „По сист. № 14104“.

Видно е, също така, че несъмнено претендиращият за висок професионализъм служител на **Министерството** въобще не е попълнил графата относно датата, като е отбелязал само годината; тъй като, обаче, *този атрибут (т. е. датата) както по принцип, така и в контретния случай има изключителна юридическа важност*, остава да гадаем дали служителят е действувал като *юридически отговорно лице* (т. е. *предумишлено* или *умишлено*), или действието му е *невиновно и неотговорно* (поради болестно състояние, правещо го психически и мисловно неадекватен, а следователно и юридически неотговорен). Бихме могли, разбира се, да попитаме и самият **Министър** относно същото обстоятелство; както и относно лично неговата адекватност.

От поставения върху лицевата страна на пощенския плик **кръгъл червен печат на пощенската служба** (пощенски клон София 1040), обаче, е видно, че датата, на която писмото е постъпило при тях като адресно предназначено за мен, е „**18.8.06**“ (т. е. осемнадесети август). После, на обратната страна на пощенския плик са поставени два кръгли тъмни печати на пощенския клон по местополучаването (София 1172), от които (като двойно удостоверено) е видно, че писмото е пристигнало на „**19.VIII.06**“.

Вътре, в пощенския плик, се оказа наличието на **официален документ от една страница**, подписан от **Директора на Дирекция „Информация и архив“ Ив. Комитски**, който документ е надлежно подпечатан с цветен кръгъл печат, съдържащ наименованието на Дирекцията.

Онова, което в случая изтъквам като имащо първо или изходно по своята важност значение, е датата, тъй като както правната теория, така и съдебната практика са категорични, че датата е **един от съществените елементи или атрибути на всеки официален документ**. Обръщам вашето специално внимание върху този атрибут, тъй като той се намира в **коренно противоречие** или поне в **коренно несъответствие** както с актуалното, текущото или адекватното **календарно време**, така и със съответните официални **календарни регистрации**, които пощенските служители добросъвестно и акуратно са отбелязали върху пощенския плик.

III.

Така, от този документ е видно:

- 1)** че е датиран като написан, подписан и подпечатан на „**20.07.2006 г.**”;
- 2)** че от гледна точка на неговата удостоверителна същност и предназначение е пуснат в правното пространство в официално обращение, правна сила или правно функциониране като **дефектен (негоден)** да бъде носител на истината или още по-точно – **като предназначен да носи неистината, лъжата и фалша.**

А категоричното **доказателство за тази негова същност и предназначение** е фактът, че той се намира в пълно противоречие с онова друго атрибутно (атрибутивно) документално изискване, което задължава **Министерството на вътрешните работи** да осъществява **специална регистрационна процедура**, при която да отбелязва както върху документа, така и в специални книжа **датата на неговото официално излизане от администрацията и навлизането му в правното пространство**, или иначе казано – **датата на неговото влизане във функционална сила**.

Защото по правило **един официален документ влиза в сила** не от датата на неговото написване, подписване, подпечатване и забутване в чекмеджетата, а именно **от момента на неговото предоставяне на заинтересованите лица**; и единственото валидно доказателство за това обстоятелство е и може да бъде само: ► фактът на неговото официално институционално връчване лично на заинтересованото лице; ► фактът на неговото връчване на заинтересованото лице, което връчване е осъществено от (чрез) пощенското ведомство; ► фактът на неговото обнародване в официален оповестителен информационен носител (Държавен вестник); и ► само в случаите на бедствени ситуации – фактът на неговото публикуване във вестниците и съобщаване в медиите.

3) че е налице времево разминаване (от почти един месец) между датата, поставена върху писмото, и датите, поставени върху пощенския плик.

От което следва, че самият документ, разглеждан във и независимо от пощенския плик, е носител на една информация, но разглеждан в контекста на пощенския плик, е носител на съвсем друга информация.

Или иначе казано – от всичкото това следва, че посоченото писмо представлява **официален документ с невярно (фалшиво) съдържание** – тоест **фалшификат**.

Така: ► **съгласно датата, която е поставена върху този официален документ**, той е бил изпратен до мен и е влязъл в моето правно пространство в рамките на **приблизително по-мека форма на несъответствие с изискванията на Закона** относно т. нар. „срок за даване на отговор на гражданите”; ► **съгласно датата, която е поставена върху пощенския плик**, обаче, този документ е бил предоставен на неговия адресат и носител на съответните права при наличието на грубо нарушение на изискванията на закона относно календарното време, което законът изрично и недвусмислено е определил; ► при това до факта на изпращането на този документ на съответния носител на правата

въобще не е щяло да се стигне, ако той (тоест – аз, **Янко Янков**) не е бил написал своето официално протестно писмо от 16 август, и най-вече, ако съдържанието на посоченото протестно писмо не е било именно такава, каквото е.

IV.

Така, след като ви описах така посочената фактическа обстановка, позволявам си да ви кажа, **Ваши Превъзходителства** и **ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим**, че погледнато както от битово, така и от морално, така и от политологическо гледище посоченото поведение на Директора на секретния архив на МВР Иван Комитки, който е подписал писмото, е поведение, което е или равно на, или стоящо много по-долу от поведението на длъжностна курва или проститутка; която констатация, впрочем, е в пълно съответствие с моята отдавнашна теза относно статуса, морала и политическата същност на държавната власт в България; и в частност на **Министъра на вътрешните работи** и на неговите служители в структурата на **българския филиал на руската Червена мафия**.

А погледнато от юридическо гледище, така посоченото деяние на посочения **Директор е престъпление** – изготвяне и пускане в юридическа употреба на официален документ с невярно съдържание, имащ предназначението да оневини виновно извършеното деяние на **Министъра на вътрешните работи** (като официална страна на нашите правни взаимоотношения) и да увреди интересите и законните права на мен като гражданско лице.

V.

Както от литературата, така и от практиката, обаче, е много добре известно, че една **курва** или **проститутка** никога не е такава само поради реализирането от нея на един единствен поведенчески акт, а е такава именно защото става въпрос за **манталитет и поведение**, т. е. за устойчив начин на мислене и за многократно и/или систематично проявени поведенчески актове. Същото, впрочем, се отнася и за т. нар. **рецидив**.

Във връзка именно с това обръщам вашето внимание, **Ваши Превъзходителства** и **ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим**, върху втората по своята важност и значение фактическа част от имащото статуса на официален документ писмо, което ми е предоставено.

В посочения официален документ е записано, че при извършената проверка е било устатовено, че „в Дирекция „Информация и архив”” „не се съхраняват лични данни за **Маньо Андреев Манев, събирани от бившата Държавна сигурност в архивните ѝ фондове**”.

На пръв поглед би могло да се приеме, че от така направената формулировка следва изводът, че такива данни не се съхраняват за въпросното лице, тъй като въобще не са били събирани и никога не са били съхранявани там.

Би могло да се приеме и това, че тази формулировка е била направена точно по този граматически и логически начин, именно за да може да внуши точно такъв извод; и че целта е да бъде внушен именно неверен извод, след който получателят на документа да спре да се интересува от истината; и по този начин издателят на документа да скрие от заинтересованите лица и от правосъдието определен брой престъпления, извършени от функционерите на **Държавна сигурност**.

А ако тази херменевтична версия е вярна, то ще е вярно и обстоятелството, че съществува и още едно основание да се приеме, че така посоченият официален

документ е документ с невярно съдържание и във връзка с това е необходимо прокуратурата да разпреди да бъде извършено разследване.

Така че въпросната формулировка е не само *непълна* и *невярна поради своята непълнота*, но е и **престъпно тенденциозна**, преднамерено създадена да бъде именно такава, за да може да скрие определени престъпни факти и да увреди определени лични и обществени интереси.

VI.

Съществува, разбира се, и **втори херменевтичен поглед** върху въпросната формулировка от посочения официален документ.

Тук вече става въпрос за това, че съставителят и издателят на официалния документ всъщност се е постарал да се застрахова от евентуално обвинение в скриване на истината, като е предоставил на адресата сам да открие (ако е способен на това) *заложеното в документа скрито признание*.

Така, погледнато от тази гледна точка, от въпросния официален документ все пак достатъчно ясно е видно, че *за въпросното лице Държавна сигурност е била събирала строго секретна оперативна информация, но че тази информация вече не се съхранява в пределите на въпросната Дирекция на МВР*; при което остава открит въпроса дали тази информация е била унищожена, или е била изпратена за съхранение другаде. Така, в това отношение **въпросният официален документ е и манипулативно непълен по своето съдържание**, а това обстоятелство не само го прави негоден, но и налага необходимостта да бъде направено съответното уточнение.

VII.

Ваши Превъзходителства,

ваши престъпни нискоерархични (държавно-властнически) слуги на българския мафиотски режим,

Както е видно от направеното дотук изложение на фактите и обстоятелствата, наред с всичко вече посочено, според мен е несъмнено, че *в случая става въпрос за съществуването на константна практика, изразяваща се в прилагане от страна на функционерите на Министерството на вътрешните работи на една особена форма на фалшификаторска (фалшификационна) дейност, а именно – издаване на официални документи с невярно (фалшиво) съдържание, целта на която дейност, от една страна е да се извърши прикриване както на фактите на извършването на определени престъпления, така и на самите престъпни дейци*.

Именно във връзка с това pledирам за най-строго спазване на българския Закон.

Pledирам, включително и за това, ако **Президентът, Главният прокурор и Министърът на вътрешните работи** са се почувствували засегнати от някои от елементите на съдържанието на настоящето (както и от съдържанието на предишните! А също и на бъдещите!) мое писмено изложение, да изразят недоволството си по официален начин и да ми потърсят официална съдебна отговорност.

И да разпоредят на подчинените им тайни държавни служби да спрат провеждането по отношение на мен и на членовете на семейството ми на отдавна предприетите, но особено активните напоследък строго секретни наказателни и манипулативни оперативни мероприятия; както и да се помолят на господарите си от мафията и те да спрат провеждането на предприетите от техните служби мероприятия.

23 август 2006 г.

Янко Н. Янков-